
HOROR
JE HEZKÝ UMŘÍT ZA ÚPLŇKU
DOMINIK FIALA

JE HEZKÝ UMŘÍT ZA ÚPLŇKU

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Dominik Fiala, 2026
Cover © Daniel Pocar, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7154-7 (pdf)

JE HEZKÝ UMŘÍT ZA ÚPLŇKU

DOMINIK FIALA

FOBOS

Obsah

Je hezký umřít za úplňku	**5**
Medový měsíc	**57**
Vlkodlak	**79**
Spolknuté město	**103**
Vlak duchů	**157**
Smutná hora	**219**

Je hezký umřít za úplňku

Na nebi zvolna planul rudý měsíc a studený vítr cloumal okenicemi. Ševelil v korunách stromů a zmítal oranžovými listy, které se pomalu vydávaly vstříc lesklé hladině jezera. Slunce se před chvilkou přehouplo za obzor a vzalo si s sebou i poslední teplé paprsky. Brzy bude zima. Ostatně zima sem vždycky patřila tak nějak nejvíc.

„Co jsi říkala, že je to za čaj?" ptala se Ashley, od pasu dolů zachumlaná do deky, zatímco Asuka zalévala tmavé čajové lístky v malé hliněné konvičce. Usmála se.

„U nás se čaj pojmenovává hlavně pro dovoz, doma je to prostě černý čaj. Tedy vlastně červený. Moje rodina pěstuje čaj už sedm generací, a přestože je drtivá většina japonského čaje zelená, už můj dědeček začal každoročně vyrábět malé množství černého čaje."

„Nechtělas říct červenýho?" zvedla Ashley obočí a Asuka se usmála.

„Jde o kontext, na Západě se mu říká černý podle barvy lístků. V Asii červený podle barvy nálevu. Je to ale pořád ten samý. No a v Japonsku má černý čaj dlouhou historii, kterou ale málokdo zná. Na velmi dlouhou dobu upadl v zapomnění, protože se vyráběl hlavně kvůli obchodu se Západem a nestačil konkurovat černému čaji z Indie nebo Srí Lanky, odkud Britové kupovali čaje nejvíc. Japonský černý čaj si začal hledat cestu do

světa až v nedávné minulosti, kdy se začal vyrábět ne po vzoru indických, ale čínských čajů, které jsou jemnější a delikátnější. Japonské čajovníky tak dokážou naplno projevit svůj potenciál. Tenhle kultivar je proslavený svým květinovým aroma, v chuti ale kromě květin poznáš i meruňky nebo kdoule," z boku držela konvičku v jedné ruce a druhou rukou zlehka přidržovala víčko. Večerní vzduch provonělo tmavé ovoce a jemná vůně květin. „Nekoupíš ho. Je pro mě moc důležitý. Dělím se o něj jen s těmi, které mám ráda."

Přivoněli si a usrkli z vysokých porcelánových šálků.

„To bys mohl ještě něco zahrát, tati."

„Ne," Edwardovi cukl koutek, „bolí mě prsty. Snad až potom."

„No tak, zahraj nám ještě něco," doprošovala se Asuka.

„Později," uzavřel to. Seděli na verandě jeho domu nad Rain Falls, zabalení v dekách, a ze západu pořád foukal jemný studený vítr. Sílil. Edward sledoval údolí, tanec oranžových lístků na hladině jezera, které ne a ne klesnout, a masíroval si bříška prstů. Ukláněly se jeden druhému v usínajícím podzimu. Edward pohlédl na jantarový nálev čaje v šálku. Vzhlédl. Ashley se na něj usmívala a po čele jí tekla krev.

„No tak, tati…"

„Bolí mě prsty, nehraju už tak často…"

„No tak," hleděla na něj nepřítomnýma očima a po obličeji jí stékal jeden čůrek krve za druhým, „no tak, tati…"

*

Ve zdi byla prasklinka. Vypadala trochu jako kočka. Dívala se na ni a představovala si, jak skotačí po louce a dovádí s motýly. Stěna jí přímo před očima ožila pestrými barvami – převážně zelenou a žlutou, i když kočka byla černá a její modré oči se leskly jako safíry. Bylo snazší soustředit se na krásnou vidinu než si připustit strašlivou realitu. Ta na ni číhala jen o pár centimetrů vedle. Visela pod popraskanými, trouchnivějícími

lebkami kanců, jelenů a vlků. Visela pod oknem čnícím k temné obloze, jehož rám obepínala temně modrá plíseň. Visela v pavučinách plných nehybných much a můr. Přicházela k sobě a rozjařená kočička na louce, obklopena motýly, se pomalu zastavila. Dívala se na ni s hlavou zvědavě nakloněnou na stranu. A potom její jasné oči zhasly a kočka se opět stala pouhou prasklinou na vlhké šedivé zdi.

„Kde to jsem?" pomyslela si. „Proč mi tolik… tolik třeští hlava?" Pokusila se zvednout, ale nešlo jí to; dotknout se své bolavé hlavy, nemohla zvednout ruce. Namísto toho zachrastily řetězy. „Necítím ruce… Vždyť jsem byla s tátou a Asukou na verandě a pili jsme čaj, byli jsme tam ještě před chvílí! Anebo se to stalo už dávno… a já si nemůžu vybavit všechen ten čas, který mi proklouzl mezi prsty? Tenkrát mi přece netekla krev… Teče mi snad teď? Jsem… jsem tady sama? Doopravdy sama?" Dívala se na prasklinku ve zdi. „Kéž by se tak vrátila ta kočička, která tady nikdy nebyla. Mám ji ráda…"

*

„No tak, tati…," rezonovalo mu v hlavě. Zíral před sebe v běsnící noční krajině a odvrátil zrak od silnice. „Měl jsem zahrát," vrčel na sebe v duchu. „Co by mi to udělalo? Že mě bolely prsty? No a co?!"

„Na co myslíš?" zeptala se Asuka. Nepodívala se na něj. Za volantem si dávala vždycky pozor, bez ohledu na to, kolikrát tou stejnou cestou projela, když ho v poslední době vyzvedávala z baru.

„Že jsem měl zahrát ještě něco," odsekl a jazyk se mu motal. Asuka zvědavě naklonila hlavu. Potom se pousmála.

„Tenkrát na tvojí verandě?"

„Jo."

„Ale no tak, Eddie… o nic nejde…"

„Bylo to naposledy, co jsem Ashley viděl."

„Zatím," napomenula ho.

„Jo, zatím," hleděl do noci, sníh se vířil kolem čelního skla, „tak proč je teď ta vzpomínka jiná? Proč se na mě Ashley dívá jako v náboženským rauši a z čela jí teče krev?! A proč na nebi žhnul rudý měsíc, když tam tenkrát nebyl?!"

„Eddie?"

„Ta vzpomínka je jiná. Je to… předtucha."

„Jaká předtucha?"

„To bys nepochopila. Občas vídám věci. A tohle… ne… ne, co to plácám, určitě není, určitě ne…"

„Eddie, uklidni se," špitla Asuka a polkla. Svírala volant v rukou a trochu se ošívala.

„Kurva!" vykřikl najednou Edward a Asuka trhla volantem do strany. Srovnala to a vydechla.

„Eddie, já řídím, přestaň!" napomenula ho.

„Jasně… jasně, promiň," polkl. Ruce se mu třásly, „omlouvám se. Nenech se rušit. Vedeš si skvěle. Seš dobrá."

„Vezu tě domů, abys věděl."

„Ne… ne, prosím. Potřebuju toho chlapa vyslechnout…"

„Tak proč jsi předtím vypil půlku flašky skotský?!"

„Asuko… no tak. Jedem k Robinu Hoodovi."

„Další knajpa, jasně."

„Přestaň."

„Edwarde, prosím nech se odvézt domů…"

„Jsem tvůj šéf, ne?" nepodíval se na ni, zatímco to říkal. Věděl, že ho právě probodla pohledem. A věděl, že ji musel hodně naštvat, když odvrátila pohled od vozovky.

„No jak chceš, šéfe," odsekla ostře a prudce stočila volant k jihu.

„Měl jsem zahrát. Měl jsem tu blbou kytaru ještě jednou zvednout a zahrát vám ještě jednu podělanou písničku. A co že by byla pátá v kuse? Kdy chtěl někdo naposledy slyšet, jak hraju? Něco ti řeknu, člověku se dostane do rádia jeden hit a pořádně mu naroste hřebínek. Měl jsem ještě jednu zahrát.

Jako bych je snad neuměl i po těch letech zpaměti. Beztak jsem jich většinu složil já…“

*

Starý béžový cadillac zastavil u patníku a nárazník letmo políbil obrubník. Nadskočili v autě a Edward se tiše zasmál.

„Opatrně, děvče. Obrubníky koušou, to nevíš?“

„Jdi do háje,“ zavrčela a rozepínala si pás.

„Tak jo, počkej v autě…,“ zarazil ji a jazyk se mu zamotal.

„Ani mě nehne…“

„Dělám to nerad…“

„Eddie, nech toho! Nech mě!“

Chytil ji za ruku a stiskl. Přicvakl jí pás její vlastní dlaní tak pevně, až to zabolelo, a vzal si klíčky. Potom s obdivuhodnou elegancí otevřel dveře na straně spolujezdce a baletní piruetou stanul venku na mrazu.

„Ty pásy se zasekávaj, když je nezavřeš dost jemně. Moc bacha jsem si nedal.“

„Edwarde!“

Zabouchl dveře.

„Hlídej,“ smál se. Přitáhl si límec koženého kabátu blíž ke krku, a když vyrazil, zmrzlý sníh mu křupal pod podrážkami. U Robina Hooda bylo skoro prázdno. Dalo se to čekat, bylo jedenáct večer a v takovém nečase, který spolkl severní Rain Falls, byla už venku – natož pak po barech – jen vyhlášená skupina místních opilců. V místnosti panovala stísněná atmosféra a ve vzduchu čpěl podivný odér pižma, potu a snad i horečky. Světlo bylo ponuré. Jeden z ochlastů na opačné straně lokálu zrovna odcházel. Vzal si klobouk s perem a zmizel ve vánici. „Hodně štěstí tam venku,“ pomyslel si Edward, „je tam pěknej nečas“. Sundal si kabát, kultivovaně ho pověsil na stojan u dveří a vydal se přímo k baru. Šlo mu to dobře. Skoro nevrávoral.

„Jak to jde, Johne?“ kývl na barmana. Ten se trochu zarazil, přesto na sobě nedal nic víc znát a kývl mu na pozdrav.

„Jo, jde to, chlape. Jak je, Eddie?“

„Nechceš trochu vyvětrat?“

„O čem to meleš?“

„Je tu…,“ zarazil se. Vzduch byl čistý. A ponurá světla, která mu lechtala zorničky, jako by se jich nadechla a opět se rozzářila obyčejným, levným oranžovým svitem. „Dej mi… dvojitou skotskou, jo?“

„Máš to mít,“ opáčil barman. Moc se mu nechtělo. Vlastně chtěl pomalu zavírat, ale nestál o hádku s Edwardem. Moc neposlouchal a rád byl středem pozornosti. John, jak bylo vidno, neměl té noci náladu na drama. Edward ostatně přišel za někým úplně jiným.

„Je tu volno?“ ukázal na barovou stoličku vedle potetovaného muže ve vestě. Na pleši se mu lesklo světlo žárovek. Muž se rozhlédl kolem. V lokále bylo všehovšudy pět dalších lidí – všichni seděli u stolů po jednom a dalších sedm stolů bylo prázdných. U baru kromě něj nikdo neseděl. Přesto Edward ukazoval na stoličku hned vedle něho. Holohlavý pijan se rozhlédl kolem a potom se podíval na Edwarda.

„Jako vážně?“

„Seš mi sympatickej,“ usmíval se Edward od ucha k uchu. Muž nakonec pokrčil rameny, iritovaný, přesto jakžtakž nad věcí.

„Když teda chceš.“

„Dík. Dík moc,“ Edward se ztěžka posadil, zvedl sklenku a připil Johnovi i sedícímu pijanovi, „tak na vaše, pánové.“

„Jo, Eddie, jasně,“ odpověděl barman a přehodil si přes rameno utěrku. Edward se zamračil.

„Řekl sem na zdraví.“

„No jo, jasně,“ zavrčel pijan a prudce si s Eddiem ťukl. Napili se. Edward si protáčel sklenku stojící na pultu mezi dlaněmi a podupával nohou jako dítě ve škole, které se nudí.

„Co piješ?“

„Brandy,“ vrčel holohlavec.

„Hm. Fajn pití, ale nic pro mě.“

„Jo…,“ nijak víc to nekomentoval.

„Já jsem Edward. Kámoši mi říkají Eddie,“ usmál se, „moc jich nemám. Budem kámoši?“

„Hej, chlape, nech mě bejt,“ mračil se ochlasta. Edward se široce usmál.

„Ach, né. Nebudem? No tak dobře, když teda říkáš, Rayi…“

„Kurva,“ muž se prudce postavil, „jak jako víš, jak se jmenuju, sráči?!“

„Jak jsem řekl, jsem Edward. Edward Carrigan. Slyšels to jméno, pleško?“

„Ne a seš mi u prdele…“

„Hm. Jsem místní celebrita, ale nebudu to brát osobně, to je v pohodě. Jak myslíš, žádnej stres, chlape. Kdes byl tejden zpátky, v noci z pátka na sobotu?“

„Co je ti po tom…“

„Tak kdes byl, parchante?“

Muž – naprosto konsternovaný – couvl a ukázal na Edwarda prázdnou dlaní. Zíral na barmana. Ten vrtěl hlavou a dělal, že nic nevidí ani neslyší.

„To je jako v pohodě, tohleto?“ ptal se.

„Tak kdes teda byl, hajzle!“ křikl Edward.

„Jebal jsem tvoji máti, čuráku. Nech mě bejt!“

„Jo tak, jebal jsi mou máti… jebat moji máti znamená jet do Walesu a narvat jí péro do lebky…“

„Hráblo ti nebo…?!“

„Tos stihnout nemohl, tak se zeptám ještě jednou, a ne abys mi, kurva, lhal…“

„Jdi do prdele!“ muž do Edwarda hrubě strčil, ten se vymrštil ze stoličky a třískl muže vší silou sklenkou whisky. Rozletěla se na střepy. Muž zaječel a odpotácel se. Krev mu tekla z ucha, ze spánku, jeden střep mu trčel pod okem a druhý

z nosu. Edward si olízl rozseknutou dlaň. Muž začal sahat po pistoli, ale Edward ho prudce nakopl do rozkroku, a když muž padl na kolena, druhým kopancem do brady ho poslal k zemi. Popadl utěrku a ovazoval si s ní ruku. Nasákla krví prakticky okamžitě. Barman na něj mezitím namířil brokovnici, ale Edward jenom mávl rukou.

„Nesmíš mířit na poldu, Johne, takový jsou pravidla," oznámil nevzrušeně, ale John na něj mířil dál. Ne že by doopravdy zvažoval, že vystřelí – bylo mu taky jasné, že Edwarda nijak nevyděsí, ale jednoduše netušil, co jiného má dělat, a s puškou v ruce cítil aspoň nějakou snahu.

„Kurva, kurva…," kňučel muž na zemi. Edward si k němu klekl.

„Ulehčím ti to, ty sráči jeden. Byls na vlakovým nádraží, že jo? Byls v tý kavárně u něj, co?"

„Mi řekni…," vyplivl krev, „… co je ti po tom…?!"

„Ti řeknu, co je mi po tom… Podívej se, podívej se dobře!" držel Rayovi těsně před obličejem pomačkanou fotku, „viděls ji na nádraží, mluvili jste spolu, potom jste spolu někam zmizeli a od tý doby je nezvěstná!"

„Co to plácáš, chlape?!"

„Tak kde je?!"

„Hele… hele, já nic neudělal, jasný? Jenom jsem ji zabavil, jenom jsem po ní chtěl, ať mi ukáže cestu na autobus, do prdele práce…"

„Jak zabavil?!"

„To jsem, do prdele, neřek!"

„Jdi do hajzlu!"

Vtom vrzly dveře.

„Edwarde? Edwa… proboha!" vyjekla Asuka, a když spatřila Johna a jeho brokovnici, instinktivně sáhla po revolveru. John brokovnici s prásknutím položil na pult. V oku mu svitla naděje a uvědomil si, že zbraň v ruce mu odteď bude spíš ke škodě než k užitku.

„Vždyť jo, vždyť jo, dobrý… boha jeho, udělejte něco…," mumlal s rukama nad hlavou. Asuka popadla Edwarda za ruku a pokusila se ho odtáhnout. Edward se jí vysmekl a nacpal Rayovi fotku ještě blíž před oči. Chudák Ray neměl šanci vidět už vůbec nic.

„Řekni pravdu!"

„Polib si!" kvičel.

„Edwarde…," pokusila se ho odtáhnout ještě jednou. Ten se ohnal loktem. Udeřil ji do obličeje. Asuka sykla a odpotácela se. Držela se za nos. Edward fotku pustil a vyškrábal se na nohy.

„Asuko, promiň, omlouvám se… Co tady děláš?"

„Co asi, přišla jsem tě zastavit! Nezamknul jsi auto, idiote!"

„Ukaž mi to…"

„Nešahej na mě!" smetla mu ruku, když ji chtěl prohlédnout, „a prober se, do prdele práce! Co to děláš?!"

„Vyslýchám…"

„Ne…" Asuka si pustila nos. Krvácela. Servala Edwardovi z opasku odznak a strčila si ho do kapsy.

„Ty nevyslýcháš, nejsi ve službě – a víš proč? Protože policajt ve službě se takhle rozhodně nechová!"

„Jo! Co je to s tebou, chlape…?!" kvikl Ray. Asuka k němu klekla a začala mu nandávat želízka. „Co je?!"

„Ale vy, Rayi Mandarozo, stejně půjdete s námi kvůli podezření z únosu Ashley Carriganové a všechno, co řeknete, může být…"

„Jste se posrala? Ten magor mě málem zabil, zažaluju vás…!"

„Porval jste se s detektivem, který nebyl ve službě, to není na žalobu. Co si vy, chlapi, mezi sebou děláte ve svým volným čase, do toho mně ani nikomu jinýmu nic není…"

„Hovno, leda hovno…!"

„A protože máme podezření, že jste mu unesl dceru, tak bych být vámi vůbec nevystrkovala růžky, nebo vás prostě zabije, když bude chtít, a já nemůžu bejt všude."

Ray ztichl. Asuka si odkašlala. „Jsem si dost jistá, že se vám představil. Potrpí si na melodrama. Je to taková naše drama queen. Mohlo vám to dojít a měl jste trochu spolupracovat, neuškodilo by to. Ale rozhodně ho neobhajuju, to si zas nemyslete. Je to idiot," šlehla po Edwardovi pohledem a ten se zahanbeně díval do země.

„Copak poslouchám každýho kreténa, co si ke mně sedne a spustí? Děje se to častěji, než byste řekla…," vysvětloval Ray, Asuka ho poplácala po hlavě.

„Stejně bychom si pro vás ráno přišli. Nemáme policejní vůz, takže bych ráda zdůraznila…"

„Hlavně ke mně toho magora nepouštějte."

„Tak nezlobte." Pak se obrátila k barmanovi. „Dobrý, Johne. Omlouvám se. Už je odsud vedu. Edwarde… k noze."

„Ano, madam."

*

Když skončil Ray na stanici, Asuka přikázala Edwardovi, ať se vrátí do auta, a odvezla ho na pohotovost. Byli vstřícní a na nic se neptali. Edward tady koneckonců poslední dobou nějaký ten čas strávil. Skončil s pěti stehy a měl přísně dodržovat klidový režim. Ten začal porušovat ještě předtím, než jeho cadillac vůbec opustil parkoviště.

„Mrzí mě tvůj nos. Moc mě to mrzí, nikdy v životě bych ti…"

„No, ale stalo se, Eddie," mračila se. Kolem auta fičel vítr a valily se přes něj sněhové vločky, „ale to je dobrý, co tvoje ruka?"

„Pálí to."

„Jsem tak zatraceně ráda, že tě to pálí."

„Fakticky mě to mrzí…"

„Co sis jako myslel?"

„A jak bych asi mohl myslet?" zeptal se a otočil se k ní ramenem. Díval se z okýnka ven do noci. Na parkovišti před nemocnicí nikdo nebyl. Byla jedna hodina ráno, „jak bych mohl

na cokoli myslet? Moje holčička je někde… někde kdovíkde… Jasně, je jí šestnáct, mávl bych nad tím rukou, kdyby tu nebyly ty ostatní děti…“

„Přestaň.“

„… posledního kluka jsme našli teprve před měsícem. Mučili ho a znásilňovali nejmíň tři dny, než mu konečně dovolili umřít…“

„Přestaň!“ vykřikla. Dívali se na sebe. Asuka nakonec zavrčela, až se v ní frustrace zlomila, a vykřikla. Edward sebou trhl. Lekl se. „Do prdele, Edwarde! Musíš vědět líp než kdokoli jinej, že se víc už prostě dělat nedá! Co víc – jestli se budeš chovat jako dneska, jenom těm sráčům můžeš nahrát do karet. Jak by ti asi bylo, kdyby bylo tvoje chování polehčující okolností při stanovování trestu?“

„To by mě nasralo.“

„Jo, nasralo by to všechny! Všichni s tebou kurevsky soucítí, tolerujou ti fakticky nepřípustný chování ve dne v noci, ale už to stačí! Edwarde, mám… mám tě ráda, jasný? Moc a ty to víš. Ale pro všechno na světě, já už takhle fakt nemůžu. Tohle je potřetí v řadě, co sis ze mě udělal taxíka svojí osobní pomsty, jenom chlastáš a mlátíš podezřelý! A svědky!“

„Omlouvám se.“

Chytila ho za ruku. Za tu zdravou, ale na okamžik se zamyslela. Chtěla mu způsobit bolest, aby ji konečně poslouchal. Jenže Edward měl tak posunutý práh bolesti, že by mu do sešité ruky nejspíš musela strčit rozžhavený zapalovač z auta.

„Edwarde, já budu vždycky stát při tobě, jasný? Vždyť já ji taky chci najít. Taky ji mám moc, moc ráda, na to nezapomeň. Je to nejlepší holka, kterou jsem kdy poznala. Je… je jako moje vlastní. Dcera, mladší sestra, sama nevím, ale je jak mojí krve.“

„Vím,“ špitl, „věř mi, že to vím, Asuko.“

„Tak tě žádám, dej mi trochu voraz. Čemu pomůže, když se sesypeme? A to ty děláš, Edwarde. Sypeš se, ale sypeš se destruktivním, bezohledným způsobem. Takhle chceš svou

dceru najít? Myslíš, že takhle jí pomůžeš? Potřebuješ se soustředit. Začni se chovat jako policajt."

„Je to obráceně. Takhle jsem se choval…"

„Vím. Všichni to vědí, všichni ty historky slyšeli. Ale tady už nejsi v LA. Teď jsi poručík rainfallský policie. V klidným městečku pod horami, kde lišky dávaj dobrou noc."

„Očividně mají ale pak noční můry. Ashley je to jediný, co mám, Asuko, co mi zbylo…"

Pousmála se. V tom úsměvu byl smutek, který zůstal nevyřčený té noci. Pustila jeho ruku.

„A já ti slibuju, že ji najdeme. Copak jsem se někdy spletla? Nebo ti někdy lhala?"

„Odvez mě prosím domů."

„Jako kdybys měl na výběr."

*

Policejní stanice v Rain Falls byla ještě před dvanácti lety poštou. Policie tu nesídlila a nikomu nechyběla. Nejbližší stanice byla v Merill, dobrých sto mil odsud. Ale časy se mění. Přes město zrovna postupoval blizard. Vítr cloumal zavřenými okenicemi a generátory v přízemí se střídavě zapojovaly a zase odpojovaly. Za okny bylo bílo. Edward zvedl kelímek horké kávy z automatu a začal foukat.

„Edwarde?" ozvalo se vedle něj. Nadskočil. Káva mu vypadla z prstů a rozlila se po linu.

„Díky," zavrčel. Seržant Parker se chvíli díval na louži, potom zvedl oči a pokračoval, kde skončil.

„Běž za kapitánem."

„Chce mi ukázat svoje kartičky?"

„Běž se ho zeptat."

Kapitán Leeroy byl statný černoch, který u krku nedopnul košili, protože se zamlada věnoval kulturistice a i po těch letech to na něm bylo pořád znát. Většinou byl milý, vstřícný

a hovořil vybraně klidným, příjemným hlasem. Když se zlobil, jeho hlas chrčel jako motorová pila, rozevíral nozdry, hrbil se a připomínal rozčíleného býka.

„Ptám se, Edwarde, kde se tu v noci vzal Ray Mandaroza a proč musel okamžitě na ošetřovnu?!"

„Víš, Richarde…"

„A co tady vůbec děláš?! Nesmíš dělat na případu svojí dcery, to je střet zájmů! Není – opakuju – není to tvůj případ, vzal jsem ti ho už třikrát a ty na tom pořád děláš!"

„A co jako čekáš?" divil se Edward s rozpřaženýma rukama. „Že přestanu? Nemůžeš mi ho vzít, respektuju tě, dokonce tě mám rád, ale prostě tě neposlechnu, to přece musíš vědět. Je mi líto, ale tak to bude. Na rovinu, Richarde, jestli mě nenecháš dělat, co mám, budu to dělat sám a ty víš, jak to dopadá. Nech mě dělat moji práci aspoň rámcově podle předpisů a všichni na tom vyděláme."

„Nemůžu! Nechci! Jak si vůbec dovoluješ se mnou takhle mluvit…?!"

„Richarde…"

„Jsem kapitán, do prdele!" udeřil do stolu, až mu nadskočily rámečky se ženou a synem a kelímek s tužkami. Ticho přerušoval jenom vítr, který skučel kolem pootevřeného okna. Kapitán se posadil a pokynul Edwardovi, aby udělal totéž. „Smrdíš," konstatoval ostře, „tys chlastal, dobytku."

„Hele, kapitáne…," začal, Richard ho umlčel zdviženou rukou a zhluboka vydechl. Chvilku mlčel. Když promluvil, hlas mu už nechrčel.

„Neříkej mi tak, proboha živýho, jenom jsem to tak plácnul, abys mě bral vážněji. Ale pár věcí si ujasníme, a to hned teď. Víš… máš u mě velice, velice zvláštní místo, Edwarde. Místo se zvláštním zacházením. Neskutečně si tě vážím, víš? Vlastně tě obdivuju. Ale taky vím, že seš sobeckej nevyrovnanej zmetek a že máš tendence, když seš v ráži, lidem srát na hlavu a to já nedovolím."

„Já vím. Omlouvám se, jestli jsem to přehnal…"

„Jsou hranice, a i když jsme přátelé, musíš se ovládat."

„Vím… vím to. Promiň."

„Tak," kývl, „tohle tvoje svinstvo teče do poháru mojí trpělivosti, a až ten pohár přeteče a to, že mě sereš, vyváží to, jak tě obdivuju, přestanu tě neustále krýt a budu tě muset vyrazit při prvním porušení pravidel nebo kázně, což se pravděpodobně stane ještě ten den. Kouříš, kde nemáš, do práce chodíš, jak se ti zachce, nejezdíš služebním autem, nerespektuješ autoritu – jenom fakt minimálně, sám snad uznáš, že musíš… Co dál? Nenosíš uniformu a ani nedodržuješ dress code – chodíš mi tu ve flanelkách a v trikách s kapelama z konce minulýho století a já tě nechávám bejt. Nesere mě ani, že mi tykáš v práci, ale proboha, Edwarde, jsou jistý hranice a chlast na pracovišti a násilí na podezřelých…"

„A svědcích."

„Děkuju," kývl na něj, „zapomněl bych…"

„Netvářím se, že jsem to neudělal."

„… zkrátka a dobře mě teď velmi dobře poslouchej. Vzhledem k tomu, že jde o tvoji dceru, že jsme maličká stanice uprostřed pustiny, že máme málo lidí a že seš pořád pravděpodobně nejlepší policajt ve státě, ti dám poslední šanci. Pokud přijde komise, navlíknu to tak, že vyšetřuješ ty vraždy a znásilnění těch dětí, což tak… de facto je. Netvrdím, že se Ashley stalo něco podobnýho. Neříkám to. Ale víš jak. Fakta jsou fakta. Ale varuju tě, opravdu tě *hodně* varuju. Jestli někoho zbiješ nebo budeš pít ve službě… ještě jednou…, tak už si nad tebou meju ruce, slyšíš mě?"

„Slyším, Richarde. A děkuju."

„Bez ohledu na to, že tomu nevěříš, anebo to ignoruješ, jsou tady lidi, který tě maj rádi a kterým na tobě záleží. Myslíš, že jsem jedinej, kdo valil bulvy, když jsi sem přišel? Seš polda z jinýho světa a my to… já to respektuju a přihlížím k tomu. Ale taky si uvědom, že to, že seš tady, a ne v Los Angeles, má co dočinění s tím… no… jakej seš kretén."

„Já vím."

„Víš, cos udělal a proč jsi tady skončil."

„Vím."

„Tak… sebereš se? Budeš opravdovej polda?"

„Už jsem se tak rozhodnul včera v noci, mohl sis ten proslov odpustit…"

„Předtím, nebo po tom, cos málem skalpoval dalšího podezřelýho?"

„Vždyť nemá vlasy," špitl, pak se zadíval do země a olízl si rty, „budu hodnej."

„Prima. Asuka na tebe dohlídne. Kdybych mohl, prohodil bych vám dvěma hodnosti. Sakra, chlape, teď odsud vypadni, máš na zbytek dne volno. Nechci tě dneska už řešit. Přijď zítra, moc nezdůrazňuj, že vyšetřuješ zmizení svojí dcery a, proboha, umej se, ohol a vem si čistý hadry. Něco bez obrázku."

Edward se podíval na svoje triko pod rozepnutou, žluto-černou kostkovanou flanelovou košilí, vzal ho za okraj a natáhl ho tak, aby na něj kapitán líp viděl.

„To je moje kapela – Smutný štěňata. V jednu chvíli jsme byli hvězdou undergroundovýho postpunku a gothic rocku. Dokud jsme si nedokázali poradit s náznakem slávy a nerozpustili to."

„Já vím a je mi to fuk. Vypadni."

*

„Ray Mandaroza se dušuje, že Ashley nikdy neviděl, a my nemáme žádné svědky, co by mluvili o opaku," vzdychla Asuka a položila na stůl před Edwarda desky se zápisem výpovědi. Stmívalo se. Věnovala se Rayovi celý den. Sem na úpatí hor na severu Rain Falls, kde Edward bydlel – vlastně už ani nebydlel ve městě, ale kousek nad ním –, se dostala až teď, když sněhová bouře polevila. Přijela policejním autem, protože její drobounký nissan by si s tím kopcem pravděpodobně neporadil.

Edward seděl na pohovce naproti vypnuté televizi. Na sobě župan, uhlově černé vlasy ještě mokré po sprše. Po boku mu ležela elektrická kytara. Zvedl ji, opřel o gauč a pokynul Asuce, aby se posadila.

„Zapomněl ses oholit," usmála se plaše a ucukla pohledem.

„Co?" zvědavě nadzvedl obočí, „jo… zapomněl. Sedni si."

„Co pijeme?"

„Earl grey," odvětil. Asuka vytřeštila zrak.

„Fakticky? Kde je skotská?"

„Nemusím pořád pít."

„Já jsem ti nezakázala dát si panáka dva. Klidně pět, Edwarde. Zaprvé ti nemám co zakazovat a zadruhé máš docela toleranci…"

„Uhodil jsem tě, Asuko."

Naklonila k němu zvědavě hlavu.

„Ale bylo to omylem. A nic mi není…"

„Ze začátku je to vždycky omylem. Potom už lidem nepřijde zarážející, že oni sami nebo jejich blízcí mají modřiny. A potom… viděl jsem to tisíckrát, Asuko. Vím, co dělaj lidi, který začnou tvrdit, že jsou v pohodě, když nejsou. Piju rád. Vím to o sobě, to je dobrý… Dneska se ale už v pohodě necítím, tak pít nebudu."

Měl kocovinu. Střízlivěl z několikadenního tahu a bylo to na něm znát, ale na to byl poměrně zvyklý. Asuka to věděla. Věděla i to, že s pitím měl mnohem větší problém, než jak se tvářil, ale přimhouřila oko a usoudila, že poukazovat na to by mu spíš ublížilo ještě víc. Faktem bylo, že Edward alkoholik dozajista byl, nicméně, když už nic jiného, byl obdivuhodně funkční alkoholik. Dokázal pití zakomponovat do každodenní rutiny a zvládal to tak dobře, že neměl resty a často to na něm ani nebylo poznat. Zřejmě proto, že mnozí kolegové ho skutečně střízlivého nejspíš nikdy neviděli. Občas už to na něm dokonce nepoznala ani ona. Uvědomila si to až tehdy, když ho viděla naprosto čistého. Ta arogance, s jakou se díval kolem, jako by

zmizela. Svět se mu pod rukama už nezdál lehčí. Jízlivý smysl pro humor se rozplynul a Edward byl najednou tichá, smutná a osamělá duše. „Můj poslední případ v Los Angeles byl taky takovej," vzdychl, „zavolali nás k domácímu násilí. Normálka. Většinou jsme si s kolegama stříhali, kdo půjde, bylo toho tolik… dole ve městě dělaly štětky. Byly to fajn ženský, jedna z nich nám pekla sušenky. Většina z nich žila pohromadě v několika bytech, co si společně mohly jakžtakž dovolit, ale některý z nich měly svoje šamstry. A jedna z nich… Sue se jmenovala… no, žila s přítelem. Jestli se to tak teda dá říct. Byl to děsnej násoska, děsnej. Mluvím o tom, že každej den vypil nejmíň – *nejmíň* – litrovou flašku vodky a bylo mu tak nějak jedno, kde jeho ženská bere prachy na jeho lití. Dalo se to spočítat podle flašek přede dveřma. Zavolala nás jejich sousedka. Taky štětka. Chlápek se na Sue nasral, že přinesla málo peněz. Měla blbej tejden, pasák ji stáhnul a on měl málo… Strašně ji zbil. Strašně. No a… Sue tvrdila, že spadla ze schodů. Bydleli v přízemí, kurva…," špitl. Díval se pořád do země a poškrábal se na zátylku. „Ale co jsme měli dělat, že jo? Jeli jsme pryč. Vrátili jsme se tam na další zavolání příští den. To už nám Sue otevřít nepřišla. Nepřišel nikdo. Sue ležela v koupelně. Ten její ji třiačtyřicetkrát bodnul kuchyňským nožem. Seděl na pohovce, dopil poslední hlt a potom se na nás podíval… a začal se smát…"

„Co bylo potom?" šeptala, když nepokračoval. Edward pokrčil rameny.

„Popravdě? Zabil jsem ho," řekl klidně. Dokonce se i trochu uchechtl. „Jo. Byla to… byla to vlastně nehoda. Dal jsem mu pěstí. Jedna rána. Byl strašně křehkej, víš? Dostal ji a něco v něm prasklo. Druhou vzal o stůl a prasklo to pořádně. Do zápisu šla sebeobrana, protože měl v ruce pistoli. Nebyla nabitá. Neměla ani zásobník, ale to člověk neví, že jo. Kapitán to věděl. Neměl to se mnou lehký. Vědělo se, že takhle řeším případy. Že si dělám věci po svým. Mlátil jsem podezřelý, uplácel jsem práskače, vyhrožoval jsem… ale měl jsem výsledky, tak se to

přehlíželo. Byl jsem jejich psí voják. Hodil jsem se jim na špinavou práci, a i když jsem to dělal příšerným způsobem, ulice byly o trochu čistší. Postupem času jsem ale začal bejt spíš trn v patě. Přestával jsem se ovládat. A tohle… byla poslední kapka. Kapitán mi dal na výběr. Propuštění bez poct a takový ty píčoviny, nebo tichý převelení na druhej konec světa. Do Rain Falls. Žádný otázky. To už je pár let. Zvláštní, jak se čas někdy vleče a jindy… zase utíká."

Nastalo ticho přerušované jen sněhem za okny a vzdáleným vytím vlků v hlubinách lesa nahoře v horách nad domem. Vzdychl. Asuka ho jemně pohladila po mokrých vlasech. Potom se na něj smutně pousmála.

„Řekl jsi tohle někdy někomu?"

„Richardovi. Richard to ví. Teda… neslyšel to vyprávět jako historku, zná fakta, skutečný fakta, jako kapitán musí… ale jinak nikdo. Nikdy jsem to nikomu neřekl."

„Proč ne?"

„Nemyslel jsem, že bych chtěl. Tobě ale… tobě můžu říct všechno. Aspoň mám teda takovej pocit," pousmál se. „Zvláštní je, že mi to tady fakticky pomohlo. To jsem nečekal. Ani by mě to vlastně nikdy nenapadlo. Uklidnil jsem se, víš? Svědčí mi to tady. Je tu klid, nádherná příroda… Cítím se tady víc jako… jako doma. Je to divný. Žil jsem skoro celej život v LA, ale tady… je to prostě divný. Možná to mám v kostech. Moje rodina z podobnýho klimatu pochází, možná to mám v genetický paměti nebo co já vím. Měl jsem pocit, že se v Los Angeles uvařím… jako bych měl pořád horečku. Jako bych byl pořád nemocnej a to mě dohánělo k šílenství, který jsem si vybíjel na sráčích. Jako bych umíral. Smrt tam byla všude a já měl pocit, že mě provází, kam jsem se jenom pohnul. Občas celej svět potemněl. Barvy byly hutný a cizí. Zbystřily se mi smysly. Smrt kolem mě přehodila plášť jako ubrus a ve mně se probudilo něco starýho. Asi jsem si s ní prostě rozuměl. Když se umíralo, cítil jsem se jako zvíře. A kolem mě se umíralo

jako v noční můře. Jako bych stál na kraji propasti. Občas by mě zajímalo, jaký by to bejvalo bylo, kdybych ten jeden krok udělal. Los Angeles… *město andělů*… bylo doslova a do písmene peklo, Asuko, a to peklo se uhnízdilo jednomu i v hlavě. Tady se ale můžu nadechnout. Tady se cejtím… čistší a zdravější. Tak nějak se tady už nebojím, zato tam… tam se mi strach vpíjel do kostí. Až poslední dobou jsem zase sklouznul k tomu, jakej jsem bejval. Vím to, věděl jsem to, i když se mi to dělo, ale nevšímal jsem si toho. Nerad to přiznávám, ale je v tom síla. Jsem zlej, nic mě nezastaví… a je to krásnej pocit, Asuko. Stydím se to přiznat, ale je krásnej. Ale za jakou cenu? Já ji už nechci platit, jsem už jinej člověk, ale jestli budu muset…“

„Edwarde…“

„Jsem… jsem vyřízenej. Jestli se Ashley něco stane, neunesu to…“

„Pšt…“

„Co mám dělat?“ zvedl hlavu, „mám… mám v sobě temnotu, Asuko. A když si nedávám pozor, prodere se napovrch. A teď jsem jako uprostřed rozbouřenýho moře…“ Asuka jen tiše přikývla. Mlčela. Potom se jemně dotkla hrany Edwardova hrnku.

„Dáme si čaj. Čaj… je odpověď na všechny otázky života a smrti.“

„Opravdu?“ ptal se. Přikývla.

„Vždycky pomůže.“

„Tak… tak dobře.“

„Venku je zima. Horký čaj v ruce… Miluju kontrasty. Podle mě se z nich skládá život,“ usmála se a stiskla mu ruku ještě jednou, naposledy. Potom jí zrak padl na podšálek a zamračila se. „Ale no tak. Piješ to svinstvo ze sáčků?“

Edward se zahanbeně podíval do země.

„Pít skotskou mě poslední dobou bavilo dost, tak tu zrovna nemám nic jinýho. Ale earl grey mám rád…“

„Earl grey je dobrý čaj, ale nemůžeš před holkou z rodiny pěstitelů čaje obhajovat pytlíky. Je to doslova smetí, co vznikne při produkci, smíchaný s těmi nejhoršími lístky z nejhorších…“

„Tak co ten Mandaroza?“ přerušil ji Edward najednou. Ruce, ve kterých držel hrnek, se mu trochu třásly. Nedíval se na ni. Nechtěl, aby viděla vyděšenou prázdnotu v jeho očích.

„Až za chvíli,“ špitla, „teď si spolu dáme šálek čaje. Budeme ticho. Protože občas stačí, když je s tebou někdo, komu na tobě záleží, a nemusíš ani nic říkat.“

Edward se usmál. Zvedl ruku a položil ji na tu její, kterou ho předtím držela. Tentokrát ji jemně stiskl on. Trochu sebou trhla. Překvapil ji. Ale rukou necukla.

„Co bych si bez tebe počal,“ pronesl do ticha polohlasně.

„Nechodil bys mi do kuchyně udělat čaj.“

„Pravda,“ pustil ji, plácl se do kolen a pomalu vstal. Zapraskalo mu v nich přitom. Také v kotnících. „Musíš si o mně myslet, že jsem rváč, ale ve skutečnosti…“

Asuka se rozesmála. Krátce a náhle. Pak ztichla, jako by dostala pokyn. Edward se nevěřícně ohlédl. „Co to jako bylo?“

„Promiň,“ vrtěla hlavou, „ale ne, Eddie. To si vážně nemyslím. Tvůj styl je brutální, ale spočívá v hrubý síle a v momentu překvapení. Neumíš se rvát, Edwarde. Myslím, že jsi dostal hodněkrát přes držku, ale ne, nejsi rváč.“

„Potvoro…“

„Já vím, že mě máš rád. Earl grey, prosím.“

*

„Co je to vlastně sen? Jsem pořád na verandě s tátou a s Asukou… Anebo jsem tady? A kde to vlastně, tady, je?“ Ashley polkla. Měla tak sucho v krku, až jí vytryskly slzy a celý svět se před ní zamlžil. Posadila se. Zabralo to dost času a málem si u toho vykloubila ramena, ale podařilo se. Olízla si rty.

„Nemám roubík…," špitla.

„To znamená, že můžeš křičet," ozvalo se za ní tence, „ale bylo by ti to k ničemu."

„Kdo je tam?"

Řetěz zařinčel. Zírala do prasklinky před sebou. Už nevypadala jako bezstarostná kočička, obklopená svými motýlími kamarády. Vypadala spíš jako veliký shrbený jezevec.

„Taky mi připomíná jezevce," ozval se za ní hlásek.

„Tak kdo je tam? Kde to jsme?"

„Ukazoval mi ho, víš? Ukazoval mi jezevce…"

„Taky jsem ho viděla," přikývla Ashley a krkem jí projel osten bolesti. Přesedala jsem na vlak do Rain Falls. Už vím. Vzpomínám si… je to tak dávno… Chtěla jsem překvapit tátu. Přijet na prázdniny. Ale místo toho… jsem potkala Jezevce…"

„Jezevci jsou hodní, ale tenhle nebyl…"

„Nebyl. Jsem ráda, že… tu nejsem sama. Jste v pořádku? Slečno?"

*

Někdo v přízemí nezavřel okenici a vítr si s ní teď hrál. Sněhová bouře ustala. Už s úsvitem byl krásný, slunečný den, během něhož dopadaly rozespalé paprsky na čerstvou peřinu sněhové pokrývky.

„Kde má Mandaroza vytetovanýho jezevce?" ptal se Edward nezúčastněně. Postávali v jeho kanceláři, kde trávil tak málo času, že měl dokonce křeslo pořád ještě zabalené do fólie. Ani jméno na dveřích nenapsali správně, ale nikdo si toho nikdy nevšiml.

Seržant Parker, který zrovna kroužil hrnkem s kávou nad složkou, a Asuka, ta svou složku držela v obou svých drobných ručkách, ho sjeli pohledem.

„Jak to, hergot, víš?" divil se seržant Parkus Parker, „ještě jsme se k tomu nedostali."

„Instinkt," pokrčil Edward rameny.

„Instinkt ti řekl, Eddie," Parkus nevěřil, co se chystá říct, ale přesto věděl, že to dopoví, „že ten chlap má vytetovanýho jezevce? Jakej druh instinktu to, do prdele, máš?"

„Tak kde?"

„Pod levou bradavkou," upřesnila Asuka. Oba do Edwarda zapichovali pohledy a ani jeden necukl.

„Je čas na trochu tý policejní práce, co říkáte? Chci s ním mluvit."

„A myslíš, že je to dobrej nápad?" Parkus ještě pořád neuhnul hrnkem a bránil tak Edwardovi vzít si složku.

„Nápady nejsou ani dobrý, ani špatný, jsou to prostě nápady," odsekl Edward.

„Já jenom, žes ho málem zabil…"

„Ale prosím tebe. Vem mě za ním. Asuko? Jdeš taky?"

„Jasně," špitla. Edward nadzvedl Parkusovu ruku i s hrnkem, vzal si složku a následně do hrnku típl nedopalek. Parkus hekl, potom protočil panenky.

„Moc hezký, dík."

Edward mu hrnek vzal a nesl si ho s sebou na chodbu. Společně se všichni tři vydali stísněnými prostory policejní stanice. Dveře vrzly. Za stěnou z tmavého skla postával hlouček detektivů. Ray Mandaroza seděl za stolem s rukama připoutanýma k očku vedoucímu k desce. Tvář měl samý steh, náplast, obvaz a čelist měl ošklivě nateklou. Jakmile spatřil Edwarda, trhl sebou.

„Co po mně chceš?" vyjekl.

„Ránko jako malovaný, co? Na chvilku si sednu," pleskl deskami o stůl, otočil si židli čelem k Rayovi a obkročmo si na ni sedl jako mažoretka. „Máš se?"

„Jsem si docela dobře jistej, že tady se mnou bejt nesmíš, to tě jako nevyhodili?"

„Ty nemáš páru, kdo jsem, co?"

„Sráč," vrčel Ray a Edward se pousmál.

„Fajn. Takže Rayi, v týhle složce je o tobě všechno, každá pokuta za parkování, kterou jsi nezaplatil, každý napadení a řízení v opilosti, ublížení na zdraví, každá krádež a každý vyhrožování, kterýho ses kdy dopustil. Ale víš ty co? Mně je to volný," mrkl na něj a zapálil si, „pohoda. Dáš si cigáro?"

„A proč mi jako chceš dát cigáro? Nic od tebe nechci, fízle," vrčel spoutaný muž a zpocená pleš se mu leskla pod zářivkami. Edward si zapálil ještě jednu a cvrnkl ji Rayovi přes stůl.

„Neblbni a dej si," přistrčil Parkusův hrnek se zeleným šnekem doprostřed stolu a odklepl do břečky na dně. Edward se ušklíbl. „Skoro jako bych až sem slyšel, jak mě za tím sklem plísní…" Ray se mračil. Mračil se dlouho. Nakonec si cigaretu vzal, potáhl a pokusil se odklepnout, ale popelový váleček už byl příliš dlouhý, přelomil se a zůstal ležet na stole.

„Děkovat nebudu."

„Přirozeně."

„Já jsem nic neprovedl."

„O tom si ještě povíme…"

„Nebudu se omlouvat ani o ničem zpívat…"

„A já se nebudu omlouvat za to, že jsem s tebou vyjebal jak s hárající fenou. Můžeš bejt rád, že tě potřebuju, jinak bych tě, přísahám, zabil."

Ray třeštil zrak. Rozhlížel se kolem. Moc dobře věděl, že za sklem někdo je. A i když taky věděl, že se odpovědi nedočká, stejně to zkusil.

„Kurva, slyšeli jste ho?! To je jako v pohodě?! To je zasraná policejní brutalita!"

„Víš, Rayi, problém je, že je mi v současnou chvíli fuk, jestli budu polda nebo ne," Edward si nevzrušeně doloval špínu zpod nehtu a na Raye se ani nedíval, „mně jde jenom o moji dceru. A já vím, žes něco provedl, takže… začneme takovejma těma obecnejma kecama, kdy budeš lhát, že ses jí jenom ptal, kudy na autobus, a přejdeme k tomu, co mi beztak nakonec řekneš."

„Zavřou tě, tohle nemůžeš…"

„Ne?“

„Blafuješ, čuráku!“

„Jo, asi jo,“ pokýval hlavou, „na druhou stranu – chce se ti to riskovat potom, co jsme si včera užili srandy? Hele… mám pět stehů.“

„Do prdele…“

„Fakt si myslíš, že někdo, kdo si rozseká ruku jenom proto, aby ti ublížil, než se tě vůbec začne na něco ptát, uvažuje racionálně? Jde o moji holčičku, Rayi. Zabil bych tě, kdybych měl jenom příslib toho, že mi někdo dá aspoň velice, velice obecnou stopu. Kdyby někdo řekl ‚zrovna se zatáhlo‘, prohnal bych ti kulku hlavou. Miloval jsi někdy někoho tak moc?“

„Dobře,“ Ray upustil cigaretu na stůl. Nezajímala ho, „dobře, heleď se… jenom jsem se jí ptal, kudy na autobus.“

„Rayi…“

„Vydrž… nech mě to dořící, kurva,“ Ray dýchal zprudka. Olízl si rty. Edward neměl ve tváři ani náznak emocí. „… řekl mi, ať ji odlákám. Dal jí něco do pití. Mluvil jsem s tou holkou asi minutu, to je celý, víc nevím, přísahám.“

„Kdo?“

„Hele…“

„Jezevce máme,“ típl polovinu cigarety do hrnku, „ale Jezevec sám o sobě moc velkou show neudělá. Já vím něco, co v těch papírech není, Rayi. Já vím o tý vaší partě z cirkusu.“

Ray polkl.

„O čem to mluvíš, chlape?“

„Každej z vás zkurvysynů má pod ceckem kérku zvířete podle toho, jak vám říkaj. Nebo teda jak jste si říkali mezi sebou a tvářili jste se, že to dělá i někdo jinej. Že ještě někoho jinýho zajímáte, chápeš. Jezevec, Dikobraz, Medvěd a Stonožka. Viděl jsem se s tím vaším gangem už dřív. Se Stonožkou. Žvejkal hlínu. Něco nevyšlo, že jo?“

„Chci právníka…“

„Kdo tam byl s tebou?“

„Řek jsem…“

Edward si mnul spánek. „Ta prasklina už najednou nevypadá jako kočička. Teď vypadá jako veliký shrbený jezevec. Chtěla jsem tátu překvapit…“

„Drž hubu,“ přivíral oči. Hlava ho bolela jako střep, „a řekni mi radši o… chlápkovi v klobouku s pavím perem. Hm? Stonožka, Dikobraz, Medvěd a ty další kreténi už jsou dávno pod drnem, ale ty a on jste zbyli jako poslední. Poslední vymrdanci. Chci vědět, kde je chlap v klobouku s pavím perem, Mandarozo. Chci vědět, kde je Páv.“

„Právníka!“

Prásk! Po desce stolu se řinula tmavá krev. Edward mělce oddechoval. Uprostřed čela mu tepala ohlušující bolest a oči ho pálily. Zvedl ruku. Stehy povolily. Obvaz byl nasáklý krví jako houba. Slyšel skřípání kovu o kov. „Chtějí otevřít dveře a dostat mě pryč…“ Edward zvedl ruku a ohodil dveře krví.

„Ještě ne! Rayi, jestli se chceš dostat ještě někdy na svobodu a nebejt spojovanej s největším případem vražd a znásilňování dětí a mladistvých v historii státu Maine – a to jenom do chvíle, než tě spojím i s těma v Los Angeles, a vsadil bych se, že dohledat stejný schéma v dalších státech nebude zrovna práce na dlouhý zimní večery –, okamžitě mi vyklopíš, co víš, já půjdu do prdele a ty půjdeš sedět jenom za napomáhání k únosu. Za dobrý chování tě nepustěj, ale světla si ještě užiješ. A jestli mě teď nasereš, Mandarozo, zařídím, aby ti v lochu aspoň pětkrát denně oprcali ánus hovada z cel a aby tě stejným dílem bachaři rakvili obuškama hlava nehlava pokaždý, když se jenom podíváš jejich směrem… O zuby přijdeš do pár dnů, do tejdne neudržíš stolici. Do měsíce ani moč. Budeš mít tolik zlámanejch kostí, že tvoje kůže trvale změní barvu. Moc se to nevídá, chce to vážně hodně, hodně brutální násilí, ale spolu to, hoši, stihnete tak do čtvrt roku…“

„Dost…“ Ray zbledl a slzel, „… proboha dost už, jdi už do prdele, chlape…“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Je hezký umřít za úplňku**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.